

Лінійка до Дня пам'яті жертв голодомору 1932- 1933 років

"Не загасити свічку пам'яті"

Підготувала і провела

Класний керівник 8 класу

Баранчук Наталія Григорівна

Друхів - 2020

Мета: сприяти відновленню історичної пам'яті про голодомор 1932-33 років, формувати в учнів повагу до минулого України, до людей, які пережили страшне лихоліття голодомору, виховувати громадянську свідомість, почуття співпереживання.

Хід заходу

Ведуча 1: Сьогоднішня виховна година присвячена пам'яті тих, хто помер у роки Геноциду українського народу – Голодомору 1932-1933 років

Ведуча 2: Хіба словами можна передати той жах, який вражає свідомість? Ніколи не пізно говорити про ті страшні події. Адже ця трагедія торкнулася сімей кожного із нас.

Звучить мелодія пісні «Свіча» О.Білозір

Ведуча 1:

... історія нас горем вчить,
Щоб не забулось незабутнє.
Бо там, де пам'ять не мовчить,
Там щастям повниться
майбутнє.

Ведуча 2:

...Щоб у ранки і теплі, й
холодні

Не ішли шикуватись хрести,
Щоб не плакали душі голодні,
Свічку-пам'ять свою захисти.

Ведуча 1:

...Ніде нехай такого більш не буде!
Хай день новий життя несе нове.
Вклонімося низько сонцю й хлібу, люди!
В достатку Україна хай живе!

Ведуча 1: У роки Голодомору радянська влада наказала забирати у кожній хаті всю їжу до останньої крихти. Забирали все: пшеницю до останньої зернини, хліб, овочі, фрукти...не залишали нічого... Люди помирали від голоду, від хвороби водянки (пили лише воду, м'язи атрофувалися та набрякали), батьки боялися випускати дітей на вулиці, бо був поширений канібалізм.

Ведуча 2: Це був геноцид – навмисне примусове знищення українського народу.

Ведуча 1: Керманічем радянської влади, тим, хто стояв за цим страшним злочином, був Йосип Сталін та його прибічники.

Ведуча 2: Уявіть, в роки Голодомору,
Щоби зберегти дитину хвору,
В Господа молили хоч скоринку,
Крихту хліба,щоб спасти дитинку.

Україна: Хто се? Чий голос щоночі просить?

Дитина: "Хлібця! Хлібчика дай! Мамо, матусю! Крихітку хлібця!"

Україна: Хто водить за мною запалими очима – криницями, очима, у які переливалися всі страждання, муки й скорботи роду людського, і розпинає душу мою на хресті всевишньої печалі? Чий же це мільйонногосий стогін у мені? Хто щоночі будить, стогне, плаче і веде у холодну ріку, де розлилися не води, а сльози мого народу? У ній ні дна, ні берегів...

Дівчинка: Це моя запалена поминальна свіча по тих 9-и мільйонах українців по жертвах страшного голодомору в Україні 1932 – 1933 років. Час

невблаганний. Місяці за місяцями, роки за роками відпливають у небуття.
Тільки пам'ять назавжди залишається з нами.
(підходить до дитини, обіймає за плечі і виходять)

Учень. У той рік заанімили зозулі,
Накувавши знедолений вік,
У той рік і гілля, і коріння -
Все трошив буревій навкруги...
І стоїть ще й тепер Україна,
Як скорботна німа край могил.

Учень. Пекельні цифри та слова
У серце б'ють, неначе молот.
Немов прокляття, ожива
Рік тридцять третій...
Голод...Голод...
Згадай усе ти, щоб воздять
Близьким і дальнім людоморам.
...Хоч радість легше пам'ятать,
Та треба пам'ятать і горе .

Учень. Не звільняється пам'ять
Відлунює знову роками.
Я зітхну... Запалю обгорілу свічу.
Помічаю: не замки – твердині,
Не храми –
Скам'янілий чорнозем –
Потріскані стіни плачу.
Придивляюсь: «Вкраїна,
Двадцять перше століття»
І не рік, а криваве клеймо:
«Тридцять три».

Ведуча 1. 1933 рік... Сонце сходило над холодними за довгу зиму полями, сідало за обрій кольору крові і не впізнавало землю. Чорне вороння зграями ширяло над селами, заціпенілими в тяжкому смертному сні. Танули на обширах України важкі сніги 1933 року, Чи була того року весна? Чи прилетіли до знайомих людських осель довірливі лелеки? Чи співали

травневими ночами у вербах над річками солов'ї. Ніхто того не пам'ятає сьогодні.

Учень. Не шумлять явори над дорогами,
Лиш пеньки світляками горять,
Безгоміння над голими луками,
Спить сплюндрована рідна земля.
І от приходять тридцять третій рік,
Його проклятим називали люди,
В коморах, клунях, кожен кут, засік
Мітла червона вимела усюди.

Учень. В колгосп погнали коні та воли,
Вози, плуги і борони забрали,
Одних людей на північ повезли,
А інших смерть голодна доконала.
Була зима холодна, крижана,
Над селами метіллю лютувала,
Отари сиві в небі вітер гнав,
Заметів білих намітав овали.

Учень. У виводах вовками завивав,
Мороз шибки розмалював квітками,
В холодній хаті скорбна, ледь жива
Сиділа мати з меншими дітками.
А старших голод десь погнав у світ –
У Туркестан, Сибір, ліси Уралу,
В печі спалили саж, повітку, пліт,
Худобу й збіжжя гайдуки забрали.

Учень. А батько на Тамбовщину повіз
Останній одяг на зерно міняти,
Не бачить світу Божого від сліз.
Його вже місяць дожидає мати.
..... Почувся стукіт. Двері відчиня...
І біль стискає бідне серце мами,
Змарнілий, у лахмітті, без зерна
Ледь диба батько пухлими ногами.

Україна. “Небо! Поможи! Дай манни небесної погодувати помираючих!
Саде! Сотвори диво! Плоду дай помираючим! Місяцю! Сили дай
помираючим! Земле! Жита дай, гречки дай, проса дай не в липні, а у весняну
пору дай! Господи! Вседержителю наш! Чи ж ти осліп від горя і людських
гріхів! Поглянь – червона орда знову жнивує на моїй землі. Глянь на ті
покоси! Таких жнив, такого жнива світ не знав від сотворіння, таких покосів
іще не бачитиме ні Земля, ні Небо. Подивись на те різнотрав’я, на квіт, на
пуп’янки, на ... Господи! Невже і там, у Твоєму раю, є Україна, яку заселяєш
від нині святими душами?!

Сину Божий! Ісусе Христе! Спасителю наш! Порятуй від голодної смерті
народ мій, у якого дика саранча забрала до зернини! Ти ж умів двома
рибинами і п’ятьма хлібинами нагодувати п’ять тисяч. Сотвори диво –
нагодуй! Порятуй! Богородице! Матір наша небесна! Свята Покрово,
покровителько люду святоруського!

Куди ж ви всі відійшли? Чого ж залишили мою землю і нарід мій на поталу
червоних дияволів? Чи ж не бачите, що вони доточують кров із могутнього
українського дерева? Чи ж не бачите криниці, повної українських сліз? Чи ж
не бачите, що то не Україна вже, а велетенська могила?

(виходять дівчина і хлопець)

Україна: Господи! Страждання, муки й горе мого народу до Всевишньої
скорботи зарахуй, і біди, і погибель від землі й народу суцього відведи. Нині,
прісно й навіки вічні. Відведи! Амінь.

Дівчина: Нам милосердя, Господи, подай
До всіх страждущих і незахищених.
Ми ще від страху і злі, і сліпі,
В душах у нас ще багато що знищено.

Хлопець: Благослови рід людський на Добро!
Душі відкрий нам для злагоди й миру!
Щоб на Вкраїні незгод не було.
Нас сохрани. І спаси! І помилуй!

(звучить пісня «Голодомор» А.Салогуб)

Учень. Я вірю в силу доброти,
Добро завжди сильніше злого,
Дає наснагу, щоб цвісти

І світлу оберуть дорогу.
Я вірю в силу доброти
Що має долю роботящу,
Що хоче. Щоб я, і ти,
І все було у світі краще.

Учень. Живіть же ви і за тих, хто не зміг жити, радійте і за тих, хто не радитиме вже ніколи. Пам'ятайте їх!

Хто ж відповідь
За смерть дітей голодних?
Кого карать?
Кого шукать сьогодні?

Учень. Пройшли роки,
пройшли роки,
Минуло все, зітліло.
Та залишилося навіки
Те, що й тоді боліло.

Учень. Той, хто родився до
життя,
Нехай живе у світі.
Ради України майбуття
Хай виростають діти.

Учень. Хай їх щасливий
сміх луна
Над рідною землею.
Щоб ані голод, ні війна
Не мандрували нею.

Учень. Ми закликаємо вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх тих, хто страждав і помер під час великого Голодомору.

Хай палає свіча... Хай палає,
Поєднає нас вона в цей час.
Хай сьогодні спогади лунають.
Пам'ять чиста, світла і велична,
Пісня й слово хай єднає нас.

*(Під пісню О. Білозір «Свіча»
учні запалюють свічки і
викладають з них рік
голодомору 33)*

Ведуча 1:

Наш найсвятіший обов'язок сьогодні – зберегти пам'ять про всіх, хто не дожив, недолюбив, пам'ять про живих і ненароджених. Ніхто не має права про це забути. Ми мусимо пам'ятати про кожного, кого тогочасний режим змусив страждати і гинути страшною смертю, не дав розквітнути новим паросткам життя, аби цей гіркий досвід минулого ніколи не повторився.

Ведуча 2:

Хай для всіх людей доброї волі ця хвилина скорботи стане актом поминання і перестороги. Хай подібне не повториться ніколи. (Хвилина мовчання).

Учитель. З метою вшанування пам'яті безвинно замучених голодом та політичними репресіями людей, давайте прикріпимо виготовлені паперові квіти незабудки на темне панно з обрисами території України, що символізує вшанування трагічних подій Голодомору в Україні.

